

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ВНУЧКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF VNUCHKO v. UKRAINE)**

(Заява № 1198/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Внучко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), що засідав палатою у складі:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger), судді,

та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 1198/04), поданою проти України до Суду 11 грудня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Сергієм Григоровичем Внучко (далі – заявник).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані В. Лутковською та паном Ю. Зайцевим.

3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу щодо тривалого невиконання рішень, винесених на його користь. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви та її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1954 році та проживає у місті Жовті Води Дніпропетровської області, Україна.

5. У невизначену дату заявник подав позов до Жовтоводського міського суду Дніпропетровської області до свого роботодавця - державного підприємства Жовтоводського управління будівництва щодо стягнення заборгованості із заробітної плати та інших виплат.

6. 26 січня 2001 року Жовтоводський міський суд виніс рішення на користь заявника та присудив йому 9001,66 грн¹.

7. 9 лютого 2001 року відділ державної виконавчої служби Жовтоводського міського управління юстиції відкрив виконавче провадження.

8. У невизначену дату заявник звернувся до того ж суду з новим позовом до того ж самого підприємства щодо інших виплат та компенсації.

9. 19 лютого 2003 року суд виніс рішення на користь заявника та присудив йому 1483,83 грн².

10. Заявник отримав 650 грн, проте решта присудженої суми залишається невиконаною.

11. Листами від 3 жовтня та 27 листопада 2003 року виконавча служба повідомила заявника про те, що виконавче провадження було призупинено у зв'язку з відкриттям провадження у справі про банкрутство за рішенням господарського суду Дніпропетровської області від 27 грудня 2001 року. Виконавча служба також зазначила, що відповідно до Закону України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» 26 грудня 2001 року було накладено заборону на продаж майна підприємств, державна частка в яких становить 25% статутного фонду.

12. Листом від 6 лютого 2004 року виконавча служба повідомила заявника, що виконавче провадження було поновлено і що рішення, винесені на користь заявника, будуть виконані відповідно до номера його черги у списку стягувачів. Однак, як стверджує заявник, рішення залишаються невиконаними.

13. Наказом Міністерства палива та енергетики України від 5 жовтня 2004 року підприємство-боржник було ліквідовано.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

14. Відповідне національне законодавство викладено в рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

1. Приблизно 1793,02 євро.

2. Приблизно 268,37 євро.

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 4 КОНВЕНЦІЇ

15. Заявник скаржився на порушення пункту 1 статті 4 Конвенції, посилаючись на той факт, що він був змушений працювати без оплати за свою працю. Суд зазначає, що заявник виконував свою роботу добровільно і його право на її оплату ніколи не заперечувалось. Спир, таким чином, стосується прав та обов'язків цивільного характеру, однак не виявляє жодного елемента рабства, примусової чи обов'язкової праці в сенсі цього положення (див. рішення у справі «Сокур проти України» (ухвала), № 29439/02, рішення від 26 листопада 2002 року). За цих обставин Суд вважає, що ця частина заяви повинна бути відхилена як явно необґрунтована відповідно до вимог пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

16. Заявник скаржився на тривале невиконання рішень, винесених на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу. У цих статтях, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожний має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Прийнятність

17. Уряд не подав жодних зауважень щодо прийнятності скарг заявника.

18. Суд робить висновок про те, що скарга заявника на затримку у виконанні рішень Жовтководського міського суду за пунктом 1 статті 6 Конвенції не є повністю необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Далі Суд зазначає, що вона не є неприйнятною за будь-яких інших підстав. Таким чином, вона повинна бути визнана прийнятною. З тих же підстав скарга заявника за статтею 1 Першого протоколу не може бути визнана неприйнятною.

В. Щодо суті

19. Уряд стверджував, що в цій справі відповідальність держави обмежувалась організацією та належним проведенням виконавчих дій і що тривалість виконавчого провадження була спричинена важким фінансовим становищем підприємства-боржника.

20. Заявник не погодився.

21. Суд зазначає, що рішення, винесені на користь заявника, не виконувались більше ніж п'ять років і вісім місяців та три роки і сім місяців відповідно.

22. Суд нагадує, що він вже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див., серед інших, згадане вище рішення у справі «Ромашов проти України», пункти 42-46, рішення у справі «Шмалько проти України», № 60750/00, пункти 55-57, рішення від 20 липня 2004 року).

23. Розглянувши всі подані до Суду матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи аргументів, які могли б переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

24. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

25. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції 995_004 або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

26. Заявник вимагав відшкодування матеріальної шкоди у сумі заборгованості за судовими рішеннями, а також відшкодування іншої матеріальної та моральної шкоди, не визначивши конкретних сум.

27. Уряд стверджував, що заявник міг звернутися до національних судів з вимогою компенсації втрати вартості присуджених йому сум. Оскільки він цього не зробив, його вимога має бути відхилена.

28. Оскільки заявник вимагав суму, присуджену йому рішеннями судів, Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявнику залишок заборгованості¹ на відшкодування йому матеріальної шкоди. Суд відхиляє решту вимог заявника щодо матеріальної шкоди, оскільки вони є необґрунтованими. Суд також вважає, що заявник зазнав моральної шкоди, та, приймаючи рішення на засадах справедливості, присуджує йому 2300 євро.

В. Судові витрати

29. Заявник також вимагав відшкодування йому судових витрат, не зазначивши точної суми.

30. Суд вважає, що заявник не обґрунтував суми судових витрат, які він вимагав, тому він нічого йому не присуджує.

С. Пеня

31. Суд вважає доцільним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу прийнятними, а решту заяви - непринятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує, що* у цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Вирішує, що:*
 - (а) протягом трьох місяців, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику заборгованість, яка належить йому, а також 2300

1. Як відомо Суду, це 9835,49 грн (приблизно 1597,53 євро).

(дві тисячі триста) євро на відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявника;
(b) зазначена сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
(c) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 та 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова